

ELLEN G. WHITE EN DE PROFETISCHE GAVE

In haar boek „Great women of the christian Faith”, verwijst Edith Dean naar Ellen G. White als „de pionier en gids van haar kerk.” Bladz. 230. „Zeer zeker,” zegt deze schrijfster, „sprak ze namens God. Evenals de profeten vanouds werd haar leven gekenmerkt door nederigheid, eenvoud, oprechtheid, goddelijke leiding en toewijding. En evenals zij, wendde ze zich tot God om genezing en hulp. Zo sterk was haar geloof dat ze wonderen verrichtte voor de Adventisten.”

Het voornaamste werk van Ellen G. White was het helpen bouwen van de krachtbron van een Bijbelgeloof tot een christelijke beweging. De Zevende-dags Adventisten zijn haar veel schuldig als geestelijk leider en pionier-bouwer en gids. In de meeste zielen-winnende activiteiten van de kerk ontvingen de leiders vanaf het begin leiding door – zoals ze overtuigd waren – de profetische inzichten van deze dienstmaagd van God.

Uit welke bron ontving zr. White haar instructies?

Ze geloofde dat ze van God kwamen. En hoe kwam het licht van God? In ongeveer 2000 profetische visioenen en dromen, gegeven in een periode van 70 jaar, tussen 1844 en 1915. De vruchten van haar raadgevingen aan de kerk zijn waar te nemen in het leven van duizenden christenen, die tot de Heiland geleid zijn door het lezen van haar boeken.

Verdere bewijzen van haar bediening zijn te vinden in de bloei van de verschillende afdelingen van de huidige wereldwijde kerk.

Zuster White deed geen opgeblazen beweringen horen. Hoewel ze niet ontkende dat ze geroepen was tot het profetisch ambt, zei ze eenvoudig: „Ik heb nooit beweerd dat ik een profetes ben. Als anderen me deze naam geven, heb ik er geen bezwaar tegen. Maar mijn werk is zo veelomvattend, dat ik me niet anders dan een boodschapper kan noemen, door de Here gezonden met een boodschap voor Zijn volk, en met de opdracht het werk op te nemen

op elke gebied dat Hij bepaalt.” 2 Selected Messages, blz. 34. Toen men haar vroeg, waarom ze niet voorgaf een profetes te zijn, gaf ze ten antwoord: „Omdat in deze dagen zovelen die beweren een profeet te zijn, een smaad betekenen voor het werk van Christus; en omdat mijn werk veel meer omvat dan het woord ‚profeet’ aangeeft.” Id. blz. 32.

In december 1844, in haar eerste profetisch visioen, werd haar het Adventvolk getoond, dat reisde langs een hooggelegen pad naar de hemel, met een helder licht dat het pad verlichtte. Aan het eind van dit pad was de gouden Godsstad, het Nieuwe Jeruzalem, door Johannes beschreven in de laatste hoofdstukken van het boek Openbaring. Het licht dat het pad verlichtte, was een symbool van Gods aanwezigheid in deze beweging, vanaf haar ontstaan tot de wederkomst van de Here. Zie Eerste Geschriften, blz. 4-17.

De gave aanvaard onder beven

„In mijn tweede gezicht,” schreef ze in Life Sketches, „ongeveer een week na het eerste visioen, gaf de Here me een overzicht van de beproevingen, die ik moest ondergaan, en vertelde me naar anderen te gaan en hen mee te delen wat Hij aan mij geopenbaard had. Ik zag dat mijn werk grote tegenstand zou ontmoeten, en dat mijn hart verscheurd zou worden door zielesmart; maar dat de genade van God voldoende zou zijn om me staande te houden.

Na dit visioen was ik erg in de war, want ik zag als mijn taak, naar anderen te gaan om de waarheid te vertellen. Mijn gezondheid was zo slecht, dat ik gedurig lichamelijk leed, en naar alle waarschijnlijkheid maar korte tijd te leven had. Ik was pas 17 jaar oud, klein en zwak, niet gewend aan gezelschap, en van nature zo verlegen en teruggetrokken, dat het voor mij een beproeving was om vreemden te ontmoeten.

Gedurende verschillende dagen, tot laat in de nacht, bad ik dat deze opdracht van mijn schouders genomen zou worden, en op iemand anders zou worden gelegd, die daartoe meer bekwaam was. Maar het licht van deze taak ver-